

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 173.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

pertas, ei qui forti ac strenuo animo eam perferre nouit. Bona gloria, ei qui ad laborantium & oppressorum subsidium atque defensionem ea utitur. Bona item ignominia ei, qui philosophari in animū induxit. Bonum imperium ei, qui, ut æquum est, imperat, nec quicquam ex imperio ad inferiores iniuria afficiendos assumit. Bonū denique robur ei, qui ad imbecilliorum opem atque auxiliū illud impedit. Quam obrem ne res ipsas, quæ & virtutis & vitij instrumenta esse queunt, sed animi nostri institutum, quod ob incredibilem quandam segnitiam etiam armorum pulchritudinem & elegantiam contumelia afficit, incusemus.

Eidem.

173.

Tempus partim iam auolauit: partim, cum adesse videatur, latet: partim, cum adhuc expectatur, præterit. Quemadmodum enim vehemens aquæ impetus certū sui sensum internosci minimè sinit (sua quippe celeritate animaduersionē eripit): ad eundem modum, ac fortasse etiam magis, temporis impetus ad finem properans, facile quidem fluit, hominibus autem nihil perspicuum, ac fixum ostendens, tanquam infomniorum umbras relinquit.

Eutonio Diacono.

174.

Fac, vir sapiens, probam gratiamque mentem, ac firmum animum habcas: atque omnia ea, quæ accidunt, ad gloriam tuam, hostiūque ignominiam redigentur. Id si facere contempseris, cum tuam ipse gloriam delebis, tum lætitiā aduersariis, ac moerorem necessariis tuis accerses.

Dorotheo clarissimo.

175.

Sunt homines, qui ob ingenij tarditatē causarum iura consequi nequeunt. Sunt rursus, qui pro ingenij quidem celeritate

γενναίως φέρειν ὅππια μὴν. καλὴ δὲ ἡ δόξα τῷ εἰς πρῶτα σίαν τῆς καταπονεύσαν αὐτῷ χειρὶ. καλὴ δὲ ἡ ἀδοξία τῷ φιλοσοφῶν ἱερῷ. καλὴ καὶ ἡ ἀρχὴ τῷ χεῖρ τοῖς δίκαιον ἀρχοῖν, καὶ μηδὲν ἐκ τῶ ἀρχῆς εἰς τὸ τὸς ἐπιδεστέροις ἀδικεῖν. πρῶτον λαμβάνοντι καλὴ καὶ ἡ ῥάμν τῷ εἰς ἀπάλημν τῆς ἀοθενετέρας αὐτῶν διαπαλῶντι. μὴ τὰ πρῶτα γινώσκοντες ἀπώμεθα, ὅργανα ἀρετῆς καὶ κακίας διωάμεθα εἶναι, ἀλλὰ τὴν ἐαυτῶν πρῶταίρεσιν, ἢ δι' ὡς ἀλλοίαν ῥαθυμίαν, καὶ τῆς ὁπλῶν τὸ κάλλος ἐξυβρίζουσιν.

Τῷ αὐτῷ. ρογ.

Τὸ χροῖον τὸ μὴ ἀπέστη, τὸ δὲ παρῆναι δοκοῦν, λαθάνει. τὸ δὲ μέλλον ἐπὶ πρῶτον καὶ μὴ παρῆναι. κατὰ τὸν γὰρ ὕδατος σφοδρὰ ῥύμν, πλεῖν ἀκριβῶς ἀφῶσιν. ἐαυτῆς αὐτὴν συγχωρεῖν ἀφῶσιν. πρῶτον αὐτῶν γὰρ τῷ οὐκ ὄντι πλεῖν κατανόησιν, ἔπειτα, τὰ κατὰ πλεῖον ἢ τῷ χροῖον ὁρμῇ εἰς τέλος ἐπικυρῶν. ῥαδίως μὲν διεξέρχεται τοῖς δ' ἀνθρώποις πρῶτον εἰδὲν ὅτι πλεῖον εἴδασα, ὡς περὶ οὐρανὸν οὐκ ἔστιν ἀλλοιμάνει.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. ροδ.

Εἴχε, ὡς περὶ, πλεῖν γνώμην εὐνοήματα, καὶ πλεῖν ψυχῇ ἐρῶμεν, καὶ πάντα τὰ συμπίπτοντα εἰς πλεῖν οὐκ εὐδοκίμωσιν, καὶ πλεῖν τῆς ἐχθρῶν ἀχρηστίας. πρῶτον πλεῖν. εἰ δ' ὀλιγωρήσας, ἀφῶσιν μὲν πῶς αὐτῶν κλέος, πανήγυριν δὲ τοῖς χερσίν, καὶ λυπὴν τοῖς ὅππια δέοις πρῶτον ἐπὶ σῶσιν.

Δωροθέῳ λαμπροτάτῳ. ροι.

Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀφῶ βραδύτητα τῆς οὐκ ἐφικνοῦνται τῆς δόξης. οἱ δὲ δι' ὅτι πλεῖν μὲν ἐφικνοῦνται, ἀφῶ δὲ φιλο-